

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

(Ποιήτ. Ι. Δοξιάδης)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Πόσες φορές αγάπησα στην ζωή μου; Πόσες φορές μπορεί να αγαπήσει ένας άνθρωπος;

Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι λένε ότι αγάπησαν με μόνο φορά σε όλη τους τη ζωή. Μά είναι βέβαιος πως δεν λένε την αλήθεια.

Αν οι άνθρωποι αυτοί θέλησαν να αγαφούν και να κοιτάζονταν βαθύτερα μέσα στην ψυχή τους, θα έδουν θαυμάσιες έξει μορφές και άλλες αγάπες, που αν και περαστικές, ήταν πολύ έντονες και πολύ μεθυστικές.

Μά είναι απαραίτητο να έχουμε φίλους με δύο μάτια και δύο χείλη για να ποίμε πως τ' αγαπήσαμε αληθινά;

Η μόλιος δεν είναι άρεστος δικαίος και μεθυστικός ο ανακατωπόλης πόθος;

Αν λογάριζα μόνο τα φίλα που πήρα κι' έδωσα, τους φλογερούς όρκους που αντίλλαξα, τότε σίγουρα να πω κι' εγώ ότι αγάπησα με μόνο φορά στην ζωή μου.

Και όμως... Μένουν άστοιχισμένες για πάντα μέσα στην καρδιά μου, κάποιες αξέχαστες μορφές, ματιές φωτεινές, χαμόγελα γοητευτικά, που για μένα αποτελούν τον πιο πιστό φίλο μου...

Θυμάμαι... Μιά βραδιά στη Νεάπολη είδα στην προκυμαία με χαριτωμένη νεαρή ανθρωπίδα. Μου πρόσφερε ένα κόκκινο φλογερό γαυροβαλλο με το λεπτό μελαχροινό χέρι της. Δεν μπορού να ξεχάσω πως με εκόπταξε και πως μου χαμογέλασε, καθώς μου έδινε το λογιδάκι. Κι' εγώ την κοίταξα τόσο παθητικά, ώστε χαμήλωσε τα μάτια της, και το χλωμό της πρόσωπο έγινε πορφύρεο σαν τα γαυροβαλλιά της.

Κατάλαβα πως το ίδιο φωτεινό οίχος μου τάραιζε έδειχνε τη στιγμή το δικό μου κορμί, τάραιζε και το δικό της.

Θ' αγαπήμασταν πολύ, γιατί τ'

χαίσε αγαπητή από την πρώτη στιγμή που ιδρωθήκαμε. Μα ήμουν έτοιμος να γέγω την ίδια κιόλας βραδιά από τη Νεάπολη.

Κι' έφυγα... Μά έμεινα για πάντα μέσα στην καρδιά μου, την ματιά και το χαμόγελο της μικρούλας Ναπολιτάνας ανθρωπίδας.

Μά άλλη φορά πάει ταξιδεύοντας στην Ανατολή, πέρασε από τις Αθήνας. Άνευρε στην Λαοκόνη για να προσκυνήσει τον Παρθενώνα. Εκεί είδα, άκουσιστα να σε μια στιγμή το υπέροχο έκεινος ναού, μόνον όμορστη Ελληνίδα. Μόλις την άνοιξε, μου γάνησε πως είδα ξαφνικά μπροστά μου την ίδια την βλαύ Αθηνά, με την αίσθητή άραιοιζή της όμορφιά και με το ξάστερο γαλάζιο της όλωνα. Και καθώς περνούσα από μπροστά της, ή εβίω με κίτταζε... Α, τι όλωνα ήταν εκείνο! Μου ήρθε για μένα στιγμή να σπάρω μπροστά της και να την προσκυνήσω.

Πόσο θα την αγαπούσα αυτήν την γυναίκα! Μά γιατί δεν το έμα να πω πως την αγάπησα;

Το δάκιμα της, γαλάζιο και φωτεινό, ήταν γεμάτο νοσταλγία, έκεισις και πόνο.

Χωρίς άλλο ή όμορφη Ελληνίδα θα υπέφευε από άγαπη, ή νοσταλγός την αγάπη.

Θυμάμαι... Φορούσε όδύλινα, και γέγω στα καστανά της μαλλιά, κοιτάζεις με έσάρτα μενεξεδένια σου το Άττικό δειλινό. Για με στιγμή, ή όμορφη φημισσε με δυνατό, και πήρε από τ' όμορφο κεφάλι της κόρης την μενεξεδένια της έσάρτα και την έφωξε έπάνω σε' αγαυοαυλοίδα που φητρώνανε έδω κι' έκει, ανάμεσα στις πέτρες του Ιερού Βράχου.

Εγώ άεισις έσάρτα και την πήρα κι' έλαβικά, κοιτώντας την σαν Ιερό ανάθημα, με τα δύο μου χέρια, την πρόσφερα, σαθόντας έλαφρά, στην όμορφη άγνωστη.

Θυμήθηκα εκείνη την στιγμή, την ιερή εορτή των Παναθηναίων και την προσφορά του πέπλου στην Παλλάδα.

Η κόρη με τα σαπφεινίονα μάτια, άπλωσε τα θαυμασία χέρια της, πήρε τον πέλο, κι' ἐκτίταξε προσεκτικά, και μ' ευχαρίστησε στην ώραμα άρμονική γλώσσα της πατρίδας της.

Μου φάνηξε τότε, πως είδα να γίνεται μια ξαφνική ήδυσιακή έκραση στο άσπρικό της πρόσωπο, και μέσα στα μεγάλα άμυγδαλόσχημα μάτια της, ο πόθος της, ή ή νοσταλγία της για την αγάπη, σαν να γλύκαναν ξαφνα.

Θα ήθελα να μπει όφρυς και μρες δόλοληρες εκεί κοντά της, καθισμένος σ' ένα σαλοκάκι του ναού, θαυμάζοντας την όμορφιά της.

Μά ο ήλιος λησάιζε στην δούα και το πλοίο μου σε λίγο θα έφευγε.

Κι' έπρεπε να φύγω γρήγορα, έχκαταλείποντας εκεί στον ναό της της κατανομιόλοσα μου θεά.

Πριν κατέβω τις μαρμαρινές σκάλες της Άσροπόλεως, γέμισα και είδα μια άζωια φορά την ώραμα Έλληνα.

Μ' ἐκτίταξε κι' ἐκείνη...

Πως μπόρεσα να ξεφύγω από τον μαγνήτη του βλέματός της και να φύγω μαζονά της;

Μά τίποτε δεν μπόρεσε να σβύση μέσα από την καρδιά μου, την ώραμα της εικόνα, την αγνή της όμορφιά, και το νοσταλγικό της βλέμμα...

Κι' άλλοτε πάλι... Μά ποιος λέει πως δεν μπορεί ν' άνάρη στην καρδιά μας έναν παντοτινό φωτα, μια φευγαλέα περιαιτική μορφή; Θυμάμαι... Σε κάποις στατό κι' άρρωπαικής πόλεως είδα ένα θράνη μια γυναίκα πολύ ώραμα και πολύ μελαγχολική, ντυμένη όλομαρα. Ένας κήριος μεσόκοπος την ακολουθούσε... Της μιλούσε και τόσο πολύ αγά, στο αυτί, να εκείνη φανόταν να μη προσέχει καθόλου στα λόγια του.

Μου είχε κάνει πολλήν έντυπωσ ή όμορφιά κι' ή μελαγχολία αυτής της γυναίκας.

Για μιά στιγμή σύχρεσε τα μάτια της και με κτίταξε. Είδα τότε τόση δούνη στο βλέμμα της, όποτε τρώαζα...

Σε λίγο με κτίταξε πάλι έπιονα, έντατικα, σαν να μη της ήμουν ξένος, σαν να μ' άναγνώριζε ξαφνα.

Ο συνοδός της ξεακούσθησε να της μιλή, να εκείνη δεν του έδινε καμιά προσοχή.

Και μ' ἐκτίταξε πάντα. Για μιά στιγμή χαμύλανε τα μάτια της και πάλι τα έφανε σ' έμένα.

Τι μάτια άξεχαστα!... Ήσαν μάτρα και δαδία σαν άδισσω. Ήσαν μάτια, που ένέπνευαν φωτα και δέος μαζέ.

Την εκτίταξα κι' εγώ, και για λίγη ώρα ή φριξές μας έουζαν μαζί μέσα απ' τα μάτια μας.

Για λίγη ώρα...

Σε λίγο, έφτασε το τραίνο, με το όποιο θα έφαινε εκείνη. Έγώ θα έφευγα μ' ένα άλλο, που θα έρχόταν άργότερα.

Πρώτα προσώρησε προς το τραίνο ο συνοδός της κι' εκείνη τον ακολουθούσε σιωπηλή.

Άνέβηκαν κι' οι δυο σ' ένα βαθόνι της πρώτης θέσεως και το τραίνο ξεκίνησε σε λίγο.

Και ή ώραμα γυναίκα με το μαθρο φόρεμα και με τα μαθρα μάτια, προβάλε στο παράθυρο του βαγονιού και μ' άποχαρέτησε κινώντας το ματηλάκι της.

Που ήταν αυτή ή γυναίκα; Ήταν κόρη, αδελφή, ή γυναίκα αυτού που την συνοδούσε;

Γιατί ήταν έτσι μελαγχολική;

Γιατί μ' εκτίταξε έτσι;

Γιατί μ' άποχαρέτησε με το ματηλάκι της; Τι είδε σ' έμένα; Τον άνθρωπο που θα την έννοιαθε, ή κάποιον που έμοιαζε με έναν που άγάπησε κάποτε;

Δεν ξέρω... Μά εγώ δεν μπόρεσα να την ξεχάσω από τότε, κι' έμεινε κι' ή δικιά της μελαγχολική μορφή άποτυπωμένη μέσα στην καρδιά μου, μαζί με άλλες τόσες φευγαλίες και τόσο άγιωτες μορφές...

Ναι... Το όμολογώ... Η καρδιά μου είχε γεμάτη από αγάπες που τις ένέπνευσε μια στιγμή κι' έντυπώθηκαν για πάντα.

Είμαι ένας Δόν Ζονίαν του όνειρου. Ένας Δόν Κιζότης του έρωτος.

Μένει πάντα μέσα μου, πολύ έντονος και πολύ μεθυστικός ο άνικανοποίητος πόθος για τις γυναίκες που, περνώντας από μπροστά μου, με τάραιαν για πάντα με μια τους ματιά, μ' ένα τους χαμόγελο.

Είνε παρξέινο... Μά τις κλεινω όλες μαζί και καθιστά χωριστά μέσα στην ψυχή μου, τις γυναίκες που χτύπησαν την πόρτα της καρδιάς μου, και τις αγάπησα σε μιά στιγμή για πάντα. Πρώ πάντων τις νύχτες, όταν ή άντανα κραταίε φθάνοντα τα μάτια μου, παρουσιάζονται όλες ή γυναίκες που πόθησα, και δεν τις άπόκτησα.

Περνούν όλες, μαμά, από μπροστά μου, χαμύλανε μου ξανά την ματιά τους και το χαμόγελό τους.

Και... Ά, μα πως την άφησα τελευταία, εκείνη που ξεχωρίζε απ' όλες;

Την όμοιότατη Γεωργιανή με τα κατώμαρα μαλλιά και το κατάνεκο δέμα;

Σε όλη μου αγρόν την ζωή, ήμουν ένας ταξιδιώτης, ένας όδοπόρος.

Κάποτε ταξίδευα μ' ένα έπερωξείατο να τις Ίνδους.

Με το ίδιο πλοίο ταξίδευε κι' ένας μαζαραγιάς με την γυναίκα του και την ακολουθία του. Η γυναίκα του ήταν με Γεωργιανή περιχρησισα.

Φορούσε το ίδιοιο ζωστήμα, με τον πέλο που σκεπάζε τα μάλλια κι' άφαινε άσχεπαστο το πρόσωπο.

Δεν φανόταν καθόλου μελαγχολική αυτή ή γυναίκα. Χαμογελούσε σχεδόν διαρκώς, και το χαμόγελό της ήταν γλυκό κι' άδοιο σαν το χαμόγελο ενός παιδιού.

Καθώς έιαθα από άλλους ταξιδιώτες, ή Γεωργιανή ήταν ή μαζαρανι, ή έπίσημη δηλαδή γυναίκα του μαζαραγιά, άλλ' αυτός είχε κι' άλλες γυναίκες στο χωρέι του και τον έβλεπα κι' εγώ να έφοτοροπή με τις Έθροπαιξές κήριες, που ήσαν μέσα στο πλοίο. Και ή μαζαρανι τον κτίταξε και χαμογελούσε πάντα. Κι' ήταν μια τόσο κηρητή άντιθέσις το παιδικό εκείνο χαμόγελο με τα ήδυσιακή άνικατόλινα μάτια της, που με ξεφολλάναν.

Μια νύχτα είδα μόνη την μαζαρανι στύ κατάνεσμα του πλοίου. Κτίταξε πέρα στην θάλασσα, να δεν χαμογελούσε...

Την καλησπέσια κι' εκείνη γήρισε και μ' εκτίταξε με τα ήδυσιακή της μάτια.

Και στο φός των άστρων, είδα τα μάτια της διαρκουμένα.

— Γιατί κλάιτε; τόλιμσα να την ρωτήσω. Έσείς που είδατε τόσο ώραμα, τόσο πλοίομα, τόσο νέα...

— Μου λείπει το μεγαλύτερο αγαθό, ή αγάπη... Δεν μ' αγαπάει ο μαζαραγιάς, εγώ εγώ...

Και έξελισσε σε λυγμούς.

Ήταν τόσο ώραμα, καθώς έκλαγε ή θαυμασία εκείνη γυναίκα, κι' ήταν τόσο κηρητικιή και μεστηρωμένη ή νύχτα γήρις μου, όποτε, χωρίς να θέλο, γονάτισα μπροστά στην μαζαρανι, και πήρα τα χέρια της στα χέρια μου και τα φίλησα παθητικά.

— Έγώ θα σας αγαπούσα, θα σας αγαπούσα τραλλά!... της είπα. Σας αγαπώ!... Θέλετε να μ' ακολουθήσετε, θέλετε να ζήσετε μαζί μου; Δεν είμαι πλοίσος σαν μαζαραγιάς, αλλά θα σας κληρένω σαν θεά μου...

— Όέλο, που φηθέρισε ή πανέμορφη γυναίκα.

Μά την ίδια στιγμή βήματα άκούστηκαν κοντά μου και γρήγορα, άποχαρόνθηκα από την μαζαρανι.

Κατέβηκα κάτω στην καμπίνα μου. Ήμουν έσοτατικός από έρωτα κι' εύτηξια.

Άλλά σε λίγο, φοβερες κωμικές άκούστηκαν.

Ένας άμ'ρωπος είχε πέσει στη θάλασσα.

Άνέβηκα τρέχοντας στο κατάνεσμα.

Η μαζαρανι δεν ήταν στην θεσι της.

Πέρα εκεί στην θάλασσα, δέχονα ένα σώμα να παλεύη με τα κύματα. Όταν έγτασαν κοντά του ή βάρκες, το σώμα δεν φανόταν πιά. Είχε βυθισθή...

Ήταν ή μαζαρανι, ή μαζαρανι που είχε πέσει στη θάλασσα.

Γιατί έπεσε στη θάλασσα, άφού είχε άποφασίσει προ όλίγου να μ' ακολουθήσει;

Είχε όλην την προθυμία να δεν είχε την δύναμη ν' αγαπήσει έναν άλλον εκτός από τον μαζαραγιά της;

Το γόμισε άμαγρία και γιατί μου έιπε μόνο πως δέχεται τον έρωτά μου;

Δεν ξέρω... Μά εγώ δεν μπορώ να την ξεχάσω κι' αυτήν την περιαιτική και τόσο κηρητικιή γυναίκα...

Ά, προ πάντων αυτή!...

